

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟ ΜΠΕΛΤΡΑΜΕΛΛΙ

ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Α μεσάνυχτα, ο Βόλτρι κτύπησε τ' άστέρια κι έπειτα σιάθηκε μιά στιγμή κι άρουγκιάστηκε τη βαθείά σιωπή. Ή αυρα της νύχτας έφερε από μακριά βραχνά οδοιμαρία και πένθιμες φωνές πουλιών. Οι γκιώνηδες και τα τσακάλια λές και ξεφραγιάνανε μέσα στο σκοτάδι, εκεί κάτω, στον Κάμπο των φειδιών.

Ο Βόλτρι τότε σηκώθηκε, κρέμασε το δίκαννο στον ώμο του και μού ειπε: — Πάμε, αφέντη...

Κατεβήκαμε στο δρόμο κι από εκεί τραβήξαμε για να μπούμε στο λόγγο της Πιετρανέρα. Ο Βόλτρι ήταν ό καλύτερος σύντροφος μου εκείνα τα χρόνια. Κάθε καλοκαίρι τον εύρισσα στο μετόχι μας και κάθε τόσο μ' έπαιρνε μαζί του στα μακρινά κινήρια του. Ο Βόλτρι ήταν ό πιο επιδέξιος κινήγος της Κορσικής. Ήξερε να μιμείται όλες τις φωνές των πουλιών και δεν θυμάμαι να γλύτωσε ποτέ ούτε φτερό από τό σημάδι του.

Έκείνη τη νύχτα λοιπόν είχαμε ξεκινήσει για να χτυπήσουμε κανένα λαγό τα ξημερώματα κοντά στη Πιετρανέρα. Μά κι' ό,τι άλλο κινήρι τύχαινε στο δρόμο μας, θά ήταν καλό κι' αυτό. Περιστοιούσαμε λοιπόν χωρίς να βιαζόμαστε, γιατί ώσπου ν' άρχιση να χαράζει, δεν ήτιχηε έλπιδα ν' απαντήσουμε κανένα καλό κινήρι. Ο Βόλτρι, έτσι για να περνά ή ώρα, έβγαζε κάθε τόσο ένα διαπερασικό σφύριγμα κι' έπειτα με πένθιμη και βραχνή φωνή έκοιζε σαν τα νυχτοπούλια. Άκούγαμε τότε μέσα στο σκοτάδι να χτυπάνε βαρείες φτερούγες και να μάζ άπαντούν ή ίδιες φωνές από τό λόγγο.

Έτσι περάσαμε όλη την Πιετρανέρα, δίχως να τό νοιώσουμε κι' όταν φτάσαμε κοντά στον Κάμπο των φειδιών, άρχισε πιά να ξημερώνη. Είχαμε πάρει ένα μονοπάτι, ανάμεσα στ' άρχαία και στα ξερά σχολίνα κι' είμαστε έτοιμοι να στρίψουμε, για να κρυφτούμε μέσα στα δέντρα, άτ' όπου περνούσαν πάντα οι λαγοί, γυρνώντας άτ' τα περιβόλια, όταν έξαφνα, μέσα στη βαθείά σιωπή, άκούσαμε ν' άνεβαίνη από τον Κάμπο των φειδιών ένα λυπητερό τραγούδι, μακρόσυρτο σαν μοιρολόι, που μάζ έκανε την ίδια στιγμή ν' άνατριχιάσουμε.

Ο Βόλτρι μ' εκτύπησε λοξά με τη σκληρή ματιά του κι' έπειτα κάρφωσε τό μάτια του στο άγχο φώς της χαρηνής, κατά τό μέρος άτ' όπου έρχότανε εκείνο τό παλμό και πένθιμο τραγούδι.

—Ο Κάμπος εινε καταραμένος, μού ψιθύρισε. Δεν προίμενα ν' απαντήσουμε κανένα έδω πέρα. Τι τρέχει άραγε; Πάμε πιά κάτω για να δούμε, αφέντη.

Ο κινήγος έσκυψε κι' άρχισε να κατεβαίνη άθρόνθα τό μονοπάτι. Έγώ τον ακολουθούσα μ' έναν παράξενο φόβο στην καρδιά. Φτάσαμε λοιπόν κοντά στο χωράφι, άτ' όπου άκουγότανε εκείνη ή λυπητερή φωνή, που θά μού μείνη άξέχαστη. Ο Βόλτρι, όταν έφτασε κοντά στον φράχτη, παραμέρισε τό πικνά κλαδιά ενός δέντρου κι' έφραξε όλόγωνα μιά έρευνητική ματιά. Έπειτα γύρισε τό κεφάλι και μού ψιθύρισε πάλι βραχνά:

—Ο Γκορίτζιο!

—Ο λαθρόμπορος; τον ρώτησα.

—Ναι.

Κτύπησα κι' έγώ τώρα με τη σικιά, κι' είδα τον γιγαντόσωμο Γκορίτζιο να σιάθη σκυμένος ένα λάκκο, λές κι' ήθελε να θάψη κανένα πεθαμένο.

—Τι κάνει εκεί; ρώτησα σαστισμένος τον σιωπηλό σύντροφό μου.

—Στον Κάμπο των φειδιών, μού απάντησε ό Βόλτρι, όταν συναντηθούν δυό άνθρωποι, ό ένας άτ' τους δυό δεν βλέπει πιά τον ήλιο. Άφέντη, πέσαμε σ' άσχημο κινήρι έτούτη τη φορά.

—Γιατί, Βόλτρι;

—Ο Γκορίτζιο κάποιον προίμενει. Δεν εινε άτ' εκείνους που κάθονται και γαζεύουν τ' άστέρια.

—Κι' ό λάκκος;

—Εινε μιά φορέα, αφέντη. Εινε σαν να λήη στον έλθρό του: Τό ανήμα σου ή τό δικό μου!

Τά λόγια του Βόλτρι μ' έκαναν να παγώσω άτ' τη φρίκη μου. Κρυφτήκαμε λοιπόν μέσα στη σιά, κρατώντας την άνατοχή μας και περιμένουμε μ' άγωνία να δούμε τί θά γινότανε. Ο Γκορίτζιο εξακολουθούσε να σιάθη, δίχως να βιάζεται και να ξαναρχίζη κάθε τόσο εκείνο τό μονότονο μοιρολόι του. Πέφρασε έτσι λίγη ώρα κι' έπειτα σήκωσε τ' άνάστημά του, στρίχτηκε στην τοάτα του και κτύπησε μακριά κατά τον δρόμονα. Τά νυχτοπούλια είχαν πάρει μέσα στο λόγγο, μά τα τσακάλια οδοιμάζαν άκόμα έδω κι' εκεί στις σκοτεινές πλαγιές των βουνών.

Σέ λίγο, άκούστηκε από μακριά ένα δυνατό σφύριγμα. Ο Γκορίτζιο τότε βιάστηκε ν' απαντήση μ' ένα άγριο οδοιμαρία, που άντήχησε τρομακτικά μέσα στην μωσοκότενη αβήη.

—Έρχεται ό άλλος! ψιθύρισε ό Βόλτρι.

Ένοιωσα ένα βαθύ άνατριχιάσμα και παραμέρισα τό κλαδιά για να κιντάξω. Ο Γκορίτζιο, σαν μαυρός γιγαντας, σιεζότανε στη μέση του Κάμπου των φειδιών, δίπλα στο άκουγμένο μνήμα. Μιά άτέλειστη σιωπή άπλωνότανε τριγύρω κι' έπειτε πάνω μου, σαν να μάζ βάρανε. Έπειτα, άκούστηκε έξαφνα άτ' εκεί κοντά μιά καθαρή φωνή:

—Γκορίτζιο;

—Έδώ είμαι, απάντησε ό λαθρόμπορος.

Κι' ύστερα από λίγο είδαμε έναν νέο να πηδήη σβέλτα τό γαντάκι, που χώριζε τον Κάμπο άτ' τό δρόμο, και να έρχεται κοντά του.

—Ο Άριελ, ό φαράς! μού ειπε ό Βόλτρι.

Τον ήξερα τον Άριελ... Ήταν ένα καλό παλληκάρκι και παραένευτρα που τον είδα να έχη μπλέξει με τον λαθρόμπορο.

Κι' οι δυό τους τώρα στεκόταναν άκίνητοι, ό ένας μπροστά στον άλλο, μέσα στη σιωπή και στο θειπό φώς της χαρηνής. Έπειτα, πρώτος ό Άριελ ρώτησε με καθαρή κι' άτάραχη φωνή:

—Μέχρι θάνατό;

—Ναι! του απάντησε σκληρά ό Γκορίτζιο.

—Τότε λοιπόν, άν με καλέσει ό Κύριος, ξαναείπε ό Άριελ, σου ζητάω να μην πάρης τό ψωμί της μνάας μου. Τό κτήμα του Καράσοο ήταν δικό μου από δω και δέκα χρόνια. Άδικα τώρα θέλεις να μού τό πάρης.

—Κλέφτη! του φώναξε ό Γκορίτζιο.

Ο Άριελ τινάχτηκε προς τό πίσω, σαν να χτυπήθηκε

Τον είδα να κιντάξη γύρω φοβισμένα...

κατάστηθα απ' τή θειά.

—'Οχι λόγια! τού άπάντησε θυμωμένος. 'Ο κλέφτης είσαι σύ!
'Ο Γκριτζίο έβγαλε ένα βραχνό σφύλασμα και την ίδια στιγμή
βρέθηκαν κι' οι δύο τους σκαρτοί κι' άκίνητοι, με τ'ά μάτια του ενός
καρφωμένα μέσα στα μάτια του άλλου. 'Ο καθένας τους είχε τυλί-
ξει στο άριστερό του χέρι τ'ό μεγάλο μαύρο μαντήλι του και στο δεξι-
ά σφαιρικό τ'ό μαχαίρι που λετούσε κρούς λάμψεις.

—Βόλτα, ψιθύρισα τρέμοντας, πάμε νά τοίς χωρίσουμε!
—Χαμένος κάτος! μ' άποκρίθηκε ό κτηνώδης.
Κοί μ'ε τ'ό βαρύ χέρι του κι' άγκάλιασε πάνω κι' έπειτα ό 'Αριέλ
έκανε πρὸς τ'ά πίσω και μ' ένα πήδημα γύηκε επάνω στον Γκριτζίο,
βράζοντας ένα διαπεραστικό σφύλασμα που άντήχησε παρόξενα
μέσα στον έρπιο Κάμπο των φειδιών.

Τά δύο κοριμιά σφίχθηκαν κι' άρχισαν νά παλεύουν. 'Ακούγαμε
τις βαρείες άνάσεις τους, τ'ό μεταλλικό χτύπημα των μαχαριών και
τ'ά πνιγμένα λόγια τους. Μιά στιγμή στάθηκαν άκίνητα, δίχως ανά-
σα και δίχως πεία καιμιά κραυγή.

'Έβανα τότε νά σκαρλώ, μα με κράτησε πάνω τ'ό χέρι του Βόλτα.
—'Αχμία; τόν ρώτησα με ισοσδίσητη φωνή.

'Ο σύντροφός μου δεν μ' άπάντησε. Κι' όταν ξαναγύρισα τ'ό κε-
φάλι, είδα τον 'Αριέλ και τόν Γκριτζίο νά σκύβουν και νά κυττά-
ζονται στα μάτια, σαν δύο άγρια θηρία, έτοιμα νά κατασπαράξουν
τ'ό ένα τ' άλλο.

—Κλέφτη!...
—Φυλάξου!...
Τά μαχαίρια άστράψαν ψηλά, έσχισαν μ' ένα φειδίσιο σφύριγμα
τόν άέρα, μα δεν κάρφωσαν κανένα. Τά δύο κοριμιά έκαναν πρὸς τ'ά
πίσω, άρπαχτηκαν πάνω και τότε είδα τ'ό χέρι του Γκριτζίο νά σκαρ-
νεται ψηλά και νά πέφτει με δύναμη μιά, δύο,
τρεις φορές επάνω στο κοριμιά του 'Αριέλ.

'Ο φραξός τευτόθηκε Έξαρνα σαν γίγα-
τας, άνοξε τ'ά χέρια του και μ' ένα σπαρ-
κτικό παραύπονο, βρόντης καταγής, μπροστά
στά πόδια του λαθροειπόρου.

'Από τή στιγμή αυτή δεν θυμιάμια καλά
τί άπόγινε. Έχουν περάσει πολλά χρόνια κι'
έχει πέσει μιά θετική καταχνιά πάνω σ' αυ-
τές τις άναμνήσεις μου.

Θυμιάμια μονάχα τήν τραγική μορφή του
Γκριτζίο σκαμμένη πάνω απ' τόν ματωμένο
φραξό νά φωνάζει άπελπισμένα:

—'Αριέλ! 'Αριέλ!...

'Έπειτα τήν είδα νά κυττάζει τριγύρω φο-
βισμένα και τρέμοντας νά τρέχει σκαρτά και
νά χανέται μέσα στα σκοτεινά δέντρα του
Κάμπο των φειδιών. Μού φαίνεται μάλιστα,
δι' άκούω άκόμα τά βαρεία βήματα του Γκρι-
τζίο, επάνω στα ξερά χορτάρια...

ANTONIO MIEATRAMELAI

ΓΙΑΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—'Ο 'Αγγλος έξαιρετικής Τόμιν Ρόιτσορ, που έπέστρεψε τε-
λευταία εκ του 'Ανταρκτικού, στις έντυπώσεις του που έδημοσίευσε
σέ μιά Λονδρέζικη έφημερίδα, αναφέρει, μεταξύ τ'όν άλλων, διτ στις
πολικές θάλασσες συνάντησε παγόβουνα... πρσιουόμαρα.

—Έξηγώντας δέ τόν παράδοξο αυτό χρωματισμό των παγοβού-
νων, αναφέρει διτ τ'ό μαύρο χρώμα τους οφείλεται σέ τέφραν ήφαι-
στειν, που μεταφέρεται διά του άνέμου κι' έκπάζεται στα παγό-
βουνα.

—'Ο δέ πρσίνοος χρωματισμός των οφείλεται σέ μικροσκοπικά
φύτα, τ'ά όποια ύπηρχαν μέσα στο νερό κατά τήν πύξιν.

—Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστική, οι Γερμανοί τρῶνε ό
καθένας έτησίως 523 όκάδες ψωμιού και 145 όκάδες κρέατος. 'Επί-
σης πίνουν 95 όκάδες κρασού και 65 όκάδες μύτρας.

—'Απ' όλες τις χώρες του κόσμου, ή 'Αργεντινή έχει τά περι-
σσότερα άλογα.

—'Ο Βενιζόος δόκτωρ Γιόζεφ Βέρνερ, διευθυντής 'Ινστιτούτου
Βιολογίας, διεπιστώσε τελευταία, διτ ή τριγές της κεφαλής του άν-
θρώπου μέσα σ' ένα μήνα αϊζάνουν κατά 12 πόττους.

—Οι Κιρκάσιοι έχουν τή συνήθεια νά κάνουν τους γάμους των με
εικονικές άπαγωγές.

—'Ο άποηρικός σύζυγος πηγαίνει έμπικος στην κατασκήνωσι των
μελλόντων πεθερών του κι' άρπάζει τή μηστή του, ενώ οι οικείοι
και συγγενείς της προσποιούνται, διτ τον καταδιώκουν.

—Σύμφωνα με τις τελευταίες αναλύσεις ενός Γερμανού χημικού,
κάθε πόττος θαλασσίου ύδατος περιέχει 50 χιλιοστόγραμμα χρυσού.

—'Ολόκληρη ή ποσότη της θαλάσσης που
ύπάρχει στή Γη, άνέρχεται σέ 1.320 εκατομ-
μύρια κυβικά χιλιόμετρα.

—'Επομένως, όλη ή θάλασσα τής Γης πε-
ριέχει 69.000 δια εκατομμύρια κιλά χρυσού.

—'Όλοι οι κάτοικοι τής Γης άνέρχονται
σέ 1.500 εκατομμύρια.

—'Αν, λοιπόν, ήταν δυνατόν νά έξαχθή
όλο τ'ό χρυσάφι που περιέχεται στή θάλασσα,
κάθε άνθρωπος θά είχε στο μεριδίό του 46
000 κιλά χρυσού, άξια περίπου 695.000.000
φράγκων.

—Σ' όλόκληρη τήν 'Ιαπωνία λειτουργούν
σίμμερα 23.000 έργοστάσια που κατασκευάζουν
ασαξία.

—Τ'ό ασαξία είναι τ'ό έθνικό ποτό των 'Ια-
πόνων και παρασκευάζεται από τ'ό κυριότερο
προϊόν τής χώρας των, τ'ό ρύζι.

—'Ο 'Αμερικανός περιηγητής Ρόιτσερτ
Πλάτον, αναφέρει διτ ή γυναίκες τής 'Α-
φρικανικής φυλής Ματαβελέ, είναι ή τοιμηρό-
τερη άμύθητος του κόσμου.

—Έχουν μάλιστα καταρτίσει και ειδικό
σώμα 'Αμύνης, στο όποιο κατατάσσονται όσες γίνονται τους άντρες
των ή τους άδελφούς των σέ κανένα πόλεμο με άλλες γειτονικές
φυλές.

—Κάθε ρολόι χτυπάει μέσα σ' ένα χρόνο 157.680.000 φορές.

—'Απ' όλα τά ζώα, τ'ό άλογο προσβάλλεται εύκολότερα από τ'ό
κρέο.

—Στήν 'Ιταλία επί 1000 άνθρώων, οι 332 παρτρέονται γυναίκες
νεότερες των, οι 513 ανωμάλικες των και οι 89 μεγαλύτερες των.

—Τ'ό πρώτο ύποβρύχιο έπετόρησε και κατασκευάσε στα 1624 ή
'Ολλανδός Κορνέλιος φόν Ντίπλ.

—Στά δημόσια πάρκα και στις πλατείες του Παρισιού είναι στη-
μένα ως τά σήμερα 375 αγάλματα.

—Τά 65 άπ' αυτά είναι αγάλματα λογίων, τά 50 σοφών, τά 35
βασιλέων και πολιτικών και τά υπόλοιπα διαφόρων άλλων διακριτών
Γάλλων.

—'Αγάλματα γυναικών μονάχα πέντε ύπάρχουν σ' όλο τ'ό Παρίσι.

—Τ'ό πρώτο χαρτονομίσμα που έκυκλοφόρησε στον κόσμο, κατά
τ'ό 800 μ. Χ., ήταν Κινέζικο.

—'Ενας Νεοβέρβεξος κενρέας, γιά νά μη πλήττουν οι πελάτες
του, εγκατέστησε τελευταία στο μαγαζί του όλόκληρη τ'άζι-μάντι, ή
όποια πάζει συνεχώς κατά τις ώρες τής εργασίας διάφορα εϊγκάρι-
στα μοναδικά νομισμάτια.

—Στή Σοβιετική Ρωσία, που όλα τά τρώφια πωλούνται με δελ-
τία, τά παιδιά που είναι ήλικίας κάτω των δέκα χρόνων, δεν δικαι-
ούνται δελτίων.

—'Ο Γερμανός Βίλελμ Ρούν-
τιν, έφευρε τελευταία ένα είδος
σκαφάνδρου, με τ'ό όποιο οι δύ-
ται θά μπορούν στο μέλλον νά
κατεβαίνουν σέ βάθος 800 μέ-
τρων υπό τήν επιφάνεια τής θα-
λάσσης.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιά νά καταλάβετε τήν άντίληψη που έχουν οι Κινέζοι γιά τις
γυναίκες, δεν έχετε παρά νά διαβάσετε τ'ό παρακάτω λαϊκό τραγούδι
που είναι τ'ό πιο διαδεδομένο και γνωστό στην Κίνα:

*Τ'ό φειδί στο χλωρό καλάμι
δέν προκαλεί μεγάλη βλάβη.
'Αν σέ κεντήσει ή μέλισσα,
γιά μιά στιγμή μόνο πονάς...
Τ'ής γυναίκας όμως ή ψυχή
είνε πιο φαρμακερή.*

'Η γυναίκα γενικά θεωρείται στην Κίνα, όχι μόνο κατώτερη
από τόν άντρα, αλλά κι' από πολλά ζώα ακόμα ύποθεότερη.

Στήν κινέζικη γλώσσα ή περισσότερες σύνθετες λέξεις που έχουν
γιά πρώτο τους συνθετικό τήν λέξη γυναίκα, σημαίνουν τόν άπα-
τεμόνα, τόν έλευινό, τόν άβηλο, τόν τυποτένο, τόν άτιμο, τόν ζωτό,
τόν ποηρό, τόν βρωμερό, τόν κτηνώδη, τόν διεφθαρμένο, κτλ.

Σίς καθημερινές του συναμίες, ό λαός, όταν αναφέρει τήν γυ-
ναίκα, συνηθίζει νά τήν στολίξη με τά πιο όβριστικά επίθετα.

Μπορείς ν' άκούσης Έξαρνα έναν Κινέζο νά λήη στο φίλο του
με πολλά ενγένεια:

—Θά είχα τήν εύχαρίστηρα νά
φιλοξενήσω τήν έξοχότητά σου
στο σπίτι μου. 'Η έλευινή γυ-
ναίκα μου θά έχη έτοιμάσει ό-
ραίο ρύζι. 'Επίσης ή θεόστοραθη
και ψυτοπόνηρη κόρη μου θά
μιάς ψήση τ'ό τσάι, που τόσο
καλά ξέρει νά τ'ό παρασκευάζη.

